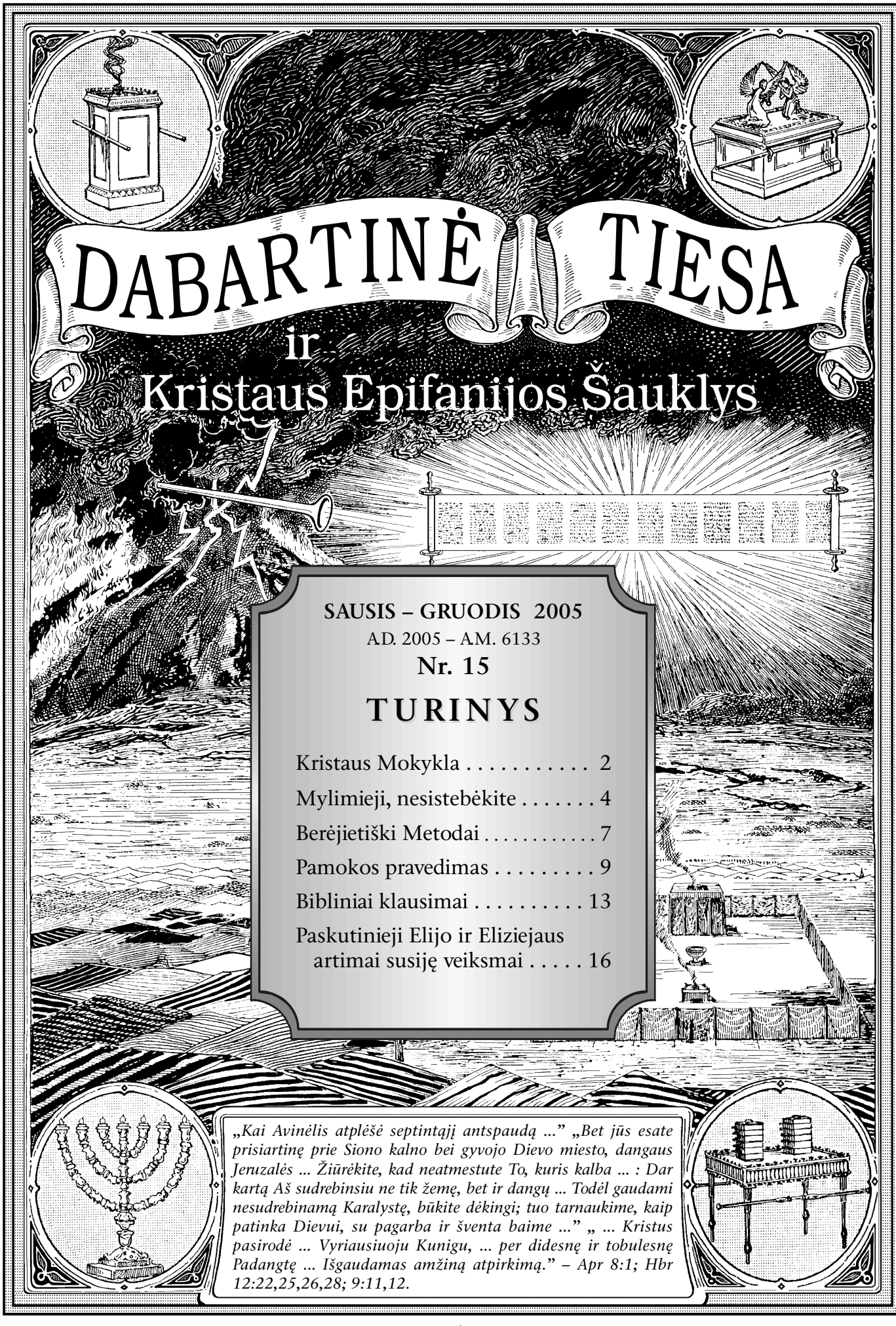

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklys

SAUSIS – GRUODIS 2005

AD. 2005 – AM. 6133

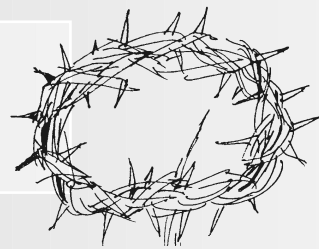
Nr. 15

TURINYS

Kristaus Mokykla	2
Mylimieji, nesistebėkite	4
Berėjietiški Metodai	7
Pamokos pravedimas	9
Bibliniai klausimai	13
Paskutiniai Elijo ir Eliziejaus artimai susiję veiksmai	16

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr 8:1; Hbr 12:22,25,26,28; 9:11,12.

„AŠ IEŠKAU NE SAVO VALIOS, BET VALIOS TĖVO, KURIS MANE SIUNTĖ”

Jono 5:30 – 2005 metų deviso eilutė

BRANGŪS Skaitytojai, prasidėjus šiems metams priimkite mūsų pasveikinimus ir nuširdžiausius linkėjimus Jums. Tikime, kad mūsų širdžių jausmai ir mūsų tariami žodžiai derinasi su poeto žodžiais:

*Žvelgdami atgal, dėkojame Dievui už kelią,
Kuriuo vedė mus diena iš dienos.*

Atsiminkime, kad Viešpats yra nesikeičiantis, ir tai duoda mums pasitikėjimo tais pažadais, kuriuos randame Jo Žodyje. Jeigu tikėjimu esame priėmę Jėzų Kristų kaip savo Gelbėtoją, pašventėme savo gyvenimą Dievo valios vykdymui, bei diena po dienos stengiamės

išpildyti Jo valią, tai galime turėti ramybę, būdami užtikrinti, kad kas beįvyktų, 2005 metai bus laimingi. Tikime, kad galime būti tikrai garantuoti dėl to, nes Dievas niekada neapvilia ir neapvils ištesėdamas pažadus Savo žmonėms. Argi nepatyrėme to savo gyvenime, ar nematėme to kitų žmonių gyvenime?

Tačiau kiek daug iš mūsų suprasdami protu, kad tai tiesa, leidžia savo širdims būti bailioms, abejojančioms ir netikinčioms? Jėzus, suprasdamas, kad daugelio Jo mokinių širdys turėjo natūralų, įgimtą polinkį vis rūpintis ir baimintis, viena proga pasakė: „Tenebūna jūsų širdis susirūpinusi, nei išsigandusi” (Jono 14:27); ir vėl: „Tegul neišsigąsta jūsų širdis: jūs tikite Dievą, ir mane tikėkite” (Jono 14:1).

Kristaus Mokykla

Leiskite mums pailustruoti Kristaus Mokyklą. Dievą galėtume laikyti jos Direktoriumi ir vadovaujančiu Mokytoju, o mūsų Viešpatį Jėzų kaip Instruktorių klasėje. Mes būname toje Mokykloje, tačiau kartais klausiame savęs: – Kodėl aš esu toje Mokykloje ir kodėl Dievas yra paskyręs man Mokytoją? Tikriausiai atsakytume taip: – Kadangi turime išmokti tam tikras pamokas. Jeigu mums nereiktų išmokti jokių pamokų, Dievas tiesiog patvirtintų, kad mums nereikia jokių instrukcijų – bet žinome, jog tai netiesa.

Mūsų Mokytojas duoda instrukcijų pirmaisia dviem būdais:

- (1) per Dievo Žodį, ir
- (2) per Dievo apvaizdą (mūsų kasdieninius išmėginimus, patyrimus gyvenime).

Tie metodai yra panaudojami tam, kad mes galėtume išvystyti savo charakterį panašų į Kristaus ir augti Dievo Žodžio žinojime.

Savivalė yra priešinga Dievo valiai

Jeigu esame tik pradedantys naujokai toje Mokykloje, arba jeigu dar nesame padarę

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklis

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo)

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MIŠIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:
Piotr Woźnicki, ul. Zdobychów Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:
P.d. Nr. 467, LT-45002, Kaunas.

Kitas leidinys:

Biblijos Vėliava ir Kristaus Karalystės Šauklis

Žurnalai leidžiami:

anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmonių tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, riktų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškančiąsias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

didesnės pažangos besimokydami, tai kartais susipainiojame ir suklystame palaikydami savo valią esant Dievo valia. Mūsų ištikimas Mokytojas sumaniai, švelniai, kiek tik tai įmanoma, nurodys mums tą klaidą, leisdamas, iki tam tikro laipsnio, nepasisiekti mūsų planams. O tuo metu ateina ir išbandymas. Ar būsimė: (1) maištaujantys, užsispyrę ir pasipiktinę ta pamoka?; ar (2) neteksime drąsos, noro ir nusiminsime? Jeigu mūsų požiūris teisingas, tai stengsimės pasinaudoti kiekvienu tokiu patyrimu ir pritaikyti tos dienos pamoką praktiškai, kad tai mums padėtų ateinančiose dienose.

Pati svarbiausia pamoka toje nustatytos trukmės mokykloje yra *tikėjimas*. Tas tikėjimas, kurį parodėme priimdami mūsų Išgelbėtoją, ir tikėjimas, įgalinęs mus įstoti į Jo mokyklą, turi augti. Bet tam augimui reikalingas žinojimas – ne pasaulietiškas žinojimas ir mokslas, bet žinojimas iš Viešpaties – žinojimas Jo metodų, planų ir charakterio. Turime studijuoti savo Mokytojo žodžius, Jo parodytą pavyzdį ir Jo apvaizdą (asmeniškai instrukcijas) mums. Laikui bėgant, daug kas iš viso to, ką buvome priėmę tikėjimu, palaipsniui tampa žinojimu, o tas žinojimas tampa pagrindu didesnio tikėjimo, taip pat ir didesnės meilės, pripažinimo ir dėkingumo mūsų Atpirkėjui. Taip kaip kitose mokyklose, taip ir Kristaus Mokykloje studentai mokosi ne vienodais tempais, ir visi jie yra skirtinguose mokymosi lygiuose: kai kurie yra pradiniam mokymosi etape, kiti viduriniame, o kai kurie jau yra pasiekę brandos etapą, kurio visi ir turime siekti.

Gali būti, kad ankstesniuose metuose kai kurie iš mūsų nesistengė gerai mokytis toje Mokykloje, kaip kad mes norėtume, bet tai nėra dar per vėlu. Pasiryžkime, kad nuo šių metų būsimė labiau pasišventusiais studentais, o jeigu taip padarysime, rezultatai iš tikrųjų bus palaimingi. Tiek kiek mes darysime pažangos, tiek pajusime, kad Dievo ramybė, kuri viršija visokį žmogišką supratimą, pradės viešpatauti mūsų širdyse. Tikėjimo ir kantrybės išmėginimai pavirs palaiminimais, nuliūdimai ir nusivylimai dėl neišsipildžusių žemiškų vilčių taps Dievo malonės vagomis, o gyvenimo neramumai nuties kelią į visišką tikėjimo tikrumą. Tačiau tokią laimingą būseną galime pasiekti tiktai

*Laikui bėgant, daug kas iš viso to,
ką buvome priėmę tikėjimu,
palaipsniui tampa žinojimu, o tas
žinojimas tampa pagrindu
didesnio tikėjimo, taip pat ir
didesnės meilės, pripažinimo ir
dėkingumo mūsų Atpirkėjui.*

per visišką, pilną mūsų valios paklusnumą Viešpaties valiai visuose dalykuose.

Skirtumas tarp troškimo ir darymo

Kai kas gal būt pasakys: – Tai yra tai, ką aš troškau padaryti nuo tos dienos, kai savo viską atidaviau Viešpačiui, bet viso to dar nepasiekiau. Ką daugiau galėčiau padaryti? Taip, visi pilnai Dievui pasišventę žmonės nori visiškai atiduoti savo valią Dievo valiai, bet yra skirtumas tarp troškimo daryti kai kuriuos dalykus ir tarp darymo tų dalykų iš tikrųjų. Nieko nėra blogo geruose noruose; tai iš tikro yra labai svarbu, bet jeigu tie norai neveda į jų vykdymą, tai jie neturi jokios vertės. Kai kurie žmonės niekada nepakyla virš norėjimo lygmens savo gyvenimo reikaluose. Jie trokšta sveikiau maitintis, pradėti ir tęsti fizinių pratimų programą, kiekvieną dieną skirti tam tikrą laiką Biblijos studijavimui, atlikti kokį nors patarnavimą, arba pasakyti keletą gera linkinčių žodžių, ar padrašinti ką Viešpaties vardu – bet jų tie geri norai nepavirsta veiksmais.

Kaip šį dalyką būtų galima išspręsti? Neatmesdami atskirų gerų norų, stenkimės nukreipti visą valios jėgą veiksmui. Bet čia vėl reikia atsargumo, kadangi stipri valia, neteisingai nukreipta, yra didelė jėga, galinti gerokai suklaidinti. Sąžiningi žmonės yra ypatingame pavojuje šiuo atžvilgiu, nes jeigu jų valia griebsis tam tikro dalyko, kuriam pritaria jų sąžinė, jie gali padaryti didžiulę klaidą. Galbūt, geriausias to pavyzdys yra Saulius iš Tarso. Laimei, jis turėjo gerą širdį, taip, kad kai Viešpats

įsikišo ir pakoregavo jo mąstymą, jis tapo veiksmingu tarnu gėriui.

Yra tik vienas saugus būdas eiti užsibrėžtu keliu, tai yra žinojimas, kad valia, kuria turime sakyti gerus žodžius ir daryti gera, nėra jau mūsų pačių valia, bet Viešpaties valia, kurią esame priėmę vietoj savo valios. Sugrįžkime mintyse atgal iki to laiko, kai tapome Viešpaties mokiniais. Ar tai buvo ne atidavimas savo paties valios, ir ar pirma mūsų pamoka nebuvo apie laikymą savo valios mirusia? Pastebime, kaip mūsų didis Mokytojas padėjo mums laimėti pergalę prieš savo pačių valią. Taip eidami su viltimi, pilnai sutinkame su šiais poeto žodžiais:

*Viešpatie, Tavo meilė pagaliau nugalėjo –
Nieko sau, o viską Tau.*

Atsargumas visada reikalingas

Net ir po to, kai priėmėme Viešpaties valią vietoj savosios ir pasiryžome vykdyti Jo valią, visada turime vaikščioti atsargiai. Vis dar yra pavojus klaidingai suprasti Jo valią, nes suklydę galime priimti valią ir planus mūsų puolušių ir netobulų protų arba mūsų artimųjų planus vietoj Viešpaties valios. Neturime užmiršti, kad Viešpats pažadina tam tikrus žmones kaip atstovus, kad instruktuočių Jo žmones, tačiau šėtonas taip pat naudoja žmonių protą ir žmogiškus padėjėjus, norėdamas suklaidinti ir apgauti. Dievas leidžia tai tuo tikslu, kad pamokytų mus, jog tik Jis yra mūsų didysis Vadovas, Mokytojas. Jis duoda Savo Žodį kaip testą, pagal kurį Jo žmonės gali atskirti tikrus mokytojus nuo klaidingų, sakydami: „Jeigu jie kalba ne pagal šį Žodį, tai dėl to, kad nėra šviesos juose“ (Iz 8:20).

Kai kreipiamės į Šventąjį Raštą, kad įsitikinti, kokia yra Dievo valia, tai atrandame, jog tas didelis darbas, kurį atlikti prašo mūsų Viešpats, nėra tai darbas dėl kitų, bet dėl mūsų pačių: tai darbas pavergti, nugalėti ir valdyti save. Apaštalas Paulius apibendrina visa tai sakydamas 1Tes 4:3: „Nes tokia Dievo valia – jūsų šventėjimas“. Įtvirtinkime tai savo protuose ir neleiskime, kad niekas kitas – jokios kitos tiesos ar klaidos – neužtemdytų didelės tiesos, duotos toje eilutėje. Mūsų tarnavimas tikėjimo šeimynai ir tarnavimas da-

rant gera visiems žmonėms, turi antraeilę reikšmę šalia to, pačio svarbiausio darbo – darbo su mumis pačiais mūsų viduje. Apaštalas su įkvėpimu sako, kad jeigu ir iškalbingai skelbtume Evangeliją kitiems, ir jeigu išdalintume visą savo turtą vargšams pamaitinti, ar taptume kankiniais dėl gerų tikslų, tai be meilės, Tėvo ir Kristaus dvasios, išlavintos mūsų širdyse, kaip valdančio mūsų gyvenimą principo, žiūrint iš Dievo požiūrio taško, būtų niekas (1Kor 13:1-3). Ir priešingai, jeigu mūsų valia yra mirusi, o Viešpaties valia tapo pilnai priimta kaip mūsų, pilnai priimta mūsų mintyse, žodžiuose ir darbuose – tai jeigu mes ir neišnaudotume visų tarnavimo galimybių kitiems – galime ilsėtis užtikrinti, kad laikydamiesi tokios pozicijos, būsime priskaityti prie „nugalėtojų“.

Bet, be abejonės, Dievas atvers mums ir galimybes, kad mūsų šviesa šviestų Jo šlovei ir žmonijos palaimai. Jeigu ieškome tarnavimo galimybių ir jų nerandame, tai gal dėl to, kad siekiame vykdyti kokią ypatingą patarnavimą pagal savo nuožiūrą, o tai reikštų, jog senoji valia iš naujo pabrėžia savo autoritetą. Arba gali būti, kad didysis Mokytojas pastebi likusią mummyse puikybę, kuri pirmiausia turi būti sugniuždyta. Per Savo Žodį ir apvaizdą Jis gali mums sakyti: „Daryk tai, ką tavo rankos suras ir galėtum padaryti“. Galimas dalykas, Viešpats mato, kad turėjimas svarbesnės tarnybos nei kitų, pakenktų mums tol, kol neišmoksime paklusnumo pamokos – „Tad nusizeminkite po galinga Dievo ranka [atlikite tokią tarnybą, kokią Jis Savo apvaizda padarė įmanomą jums], kad išaukštintum jus laikui atėjus“ (1Petro 5:6).

„Mylimieji, nesistebėkite“

Šitie metai, galbūt, atneš netikėtų išgyvenimų, tiek malonių, tiek nemalonių. Kai kuriems Viešpaties žmonėms gali tekti pakelti, ištverti įvairius „ugningus“ išbandymus, kurie gali netgi sukelti mums abejonų, ar mūsų savitarpio santykiai su Viešpačiu yra geri. Apaštalas Petras su įkvėpimu perspėja mus apie tai paguodžiančiais žodžiais: „Mylimieji, nesistebėkite ugningu išbandymu, pas jus vykstančiu jums išmėginti, lyg kas neįprasta jums atsitiktų“ (1Petro 4:12).

Kai kurie iš šių išbandymų gali ateiti persekiojimų formoje. Apaštalas Paulius 2Tim 3:12, pareiškia: „Bet visi, kurie nori pamaldžiai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami.” Ar kada nors esame kentėję kokį persekiojimą? Jeigu ne, tai gal dėl to, kad negyvename dievobaimingai? Galbūt, čia yra dar kitas atvejis, kai mes vien tik trokštame ką tai daryti, vietoj darymo. Jeigu taip yra, tai visiškai atsisakykime savo pačių valios ir pradėkime vykdyti Viešpaties valią, priimdami instrukcijas iš Dievo Žodžio ir taip pat visokią pagalbą iš žmonių, kokią Viešpats panorės mums skirti. O po to, neturėtų ilgai trukti, kol ateis persekiojimai – ir tai dažnai iš netikėtos pusės.

O kai pasirodys persekiojimai, ateis taip pat ir pagundos, nes priešininkas pradės veikti į mūsų puolusį ir netobulą kūną, siekdamas, kad taptume pasipiktinę, kandūs, kad tai paskatintų mus prie neteisingo pykčio, piktumo, neapykantos, pavydo ir nesantaikos. Jeigu tai nepasiseka, priešininkas kreipiasi į mūsų geras savybes, tokias, kaip kad mūsų teisingumo jausmas, arba meilė šeimai bei draugams. Jo tikslas yra, kad kovotume su tuo persekiojimu, arba kad nebesistengtume dievobaimingai gyventi. Kai taip atsitiks, mes turime suprasti, kad tie persekiojimai yra išmėginimai mūsų lojalumo, ištikimybės ir atsidavimo Viešpačiui ir Jo Žodžiui. Prisiminkime tuomet Biblijos citatas, tokias kaip Mato 5:44 – „Mylėkite savo priešus; laiminkite tuos, kurie jus keikia; gera darykite tiems, kurie nekenčia jūsų ir melskitės už savo skriaudėjus ir persekiotojus.”

Kitas savivalės požymis

Dar kartą paklauskime savęs: – Ar esame linkę skųstis, ar jaučiamės nepatenkinti savo likimu gyvenime? Jeigu taip, tai turime kitą požymį, kad mūsų valia nėra mirusi, kaip kad manėme ir turėjome vilties. Jei mūsų valia yra palaidota Dievo valioje, tai neturėtume patirti jokio nusivylimo, nes kiekviename savo gyvenimo dalyke atpažinsime esant tokį Dievo sprendimą, prižiūrėjimą ir vadovavimą. Tokią valandą prisiminkime Biblijos citatas, tokias kaip Rom 8:28 – „Be to, žinome, kad Dievą mylintiems visi dalykai išeina į gera – tiems, kurie yra pašaukti, kaip Dievo iš anksto nutarta.”

*Kokiamė laipsnyje mes
slopiname savo valią ir
leidžiame, kad Dievo valia pilnai
karaliautų mūsų gyvenime,
tokiamė pačiame laipsnyje
Dievas galės saugiai panaudoti
mus garsinant Jo šlovę, atnešant
garbę mūsų Atpirkėjui,
padedant Jo Plano rėmimo
darbe, tampant palaima
kitiems.*

Tikrai, tai yra gera žinia, nes kaip fizinis pasipriešinimas sustiprina fizinius kūnus, o taip yra sunkumus kilnojančių sportininkų atveju, toks pat principas pritaikomas ir mūsų dvasiniame gyvenime. Pirmoji kova yra sunkiausia, o kiekviena kita, paskesnė pergalė darosi vis lengvesnė, nes su kiekviena pergale nauja valia (Viešpaties valia mumyse) tampa stipresnė. O kiekviena pergalė atneša palaiminimų – vis didesnę ir didesnę ramybę, džiaugsmo ir visišką tikėjimo tikrumą. Vien tik turint tokį požiūrį bus įmanoma, drąsiai ir nuolankiai susitaikius, priimti visokius tikėjimo, vilties, meilės ar kantrybės išbandymus, kuriuos Viešpats gali pripažinti esant reikalingais mums šiais metais.

Trumpai apsvarstykime eilutes iš Evangelijos pagal Joną 5-to skyriaus, vedančias prie mūsų devizo šiems metams. Jėzus gydė ligonius kaip tik Sabatos dieną ir daugelis žydų Jį persekiojo ir net stengėsi nužudyti, tvirtindami, kad išgydymai Sabatoje buvo Įstatymo laužymas (1-16 eil.). Kada Jėzus atsakė: „Mano Tėvas lig šiol tebedirba, ir aš dirbu”, žydai dar labiau pasipiktino, kaltindami Jį, kad lygina Save su Dievu (17,18 eil.). Vis dėlto, tai suteikė mūsų Viešpačiui nuostabią galimybę skelbti didžias tiesas. Jis paaiškino, kad darbai, kuriuos darė, nebuvo Jo paties sugalvoti, bet buvo pavesti Tėvo ir, kad Jis buvo Tėvo mokomas.

Toliau pasakė jiems, kad Jis išmoks ir darys dar didesnius darbus ateityje (19-23 eil.). Viešpats nurodė, kad tie didesni darbai bus atlikti dviems pagrindinėms klasėms – Bažnyčiai ir pasauliui – ir kad galimybė pasiekti amžiną gyvenimą bus suteikta individualiai kiekvienam iš tų klasių, o sąlyga jį pasiekti bus – tikėjimas ir paklusnumas (24-29 eil.). Tarp kitko, Jėzus čia priminė ir tą dalyką, kad stebuklai, kuriuos Jis padarė, buvo tikrai pavyzdžiai būsimų didesnių darbų, kuriuos Jis kartu su Savo Bažnyčia įvykdys dėl pasaulio – ypač tą didžiulį restitucijos darbą Jo ateinančios Karalystės žemiškoje fazėje (Apd 3:19-21).

Mūsų devizo eilutė

Dabar priėjome iki mūsų devizo šiems metams 30 eilutės paskutinės dalies: „Aš ieškau ne savo valios, bet valios Tėvo, kuris mane siuntė.” Jėzus atskleidžia čia vienybę, esančią tarp Tėvo ir Jo – vienybę širdies, proto ir tikslo. Tai yra ta pati vienybė, kurios siekti mūsų Viešpats, jau kitu atveju kalbėdamas, ragino Savo pasekėjus (Jono 17:11). Jėzus niekada netvirtino, kad yra Tėvu, nei kad yra lygus Tėvui. Didžiausias tvirtinimas, kurį ta tema yra pasakęs, buvo tai, kad Jis yra garbingas Tėvo Atstovas ir Pasiuntinys.

Laiške Hebrajams 4:15 parodoma, kad Jėzus buvo išbandomas dėl Jo pilno atsidavimo Tėvo valiai, taip pat ir Jo pasekėjai yra tiriami, išmėginamas pilnas ir visiškas jų lojalumas bei ištikimybė. Tai smulkiai parodyta tuose trijuose gundymuose, kuriuos Jis drąsiai sutiko dykumoje (Mato 4:1-11). Raktas sėkmingam nugalėjimui gundymuose yra Jo atsisakyme priimti bet kokią pasiūlymą, prieštaraujantį Dievo Planui.

Tad ir mes žvelkime į Jėzų kaip į patį geriausią Savęs ir pasaulio išsižadėjimo pavyzdį, pastovaus stengimosi vykdyti Tėvo valią pavyzdį. Be to, dar žiūrėkime ir į kitų ištikimybės pavyzdžius – Biblijoje, istorijoje ir netgi į tuos, kuriuos žinome ir matome savo gyvenime.

Brangūs draugai, sujunkime mūsų visų širdis, mūsų maldas, o svarbiausia – mūsų naująją valią ir nuspręskime tapti pilnai pasišventusiais, pilnai atskirtais Viešpaties panaudojimui kiek tai yra įmanoma, visada

pasitikėdami Viešpaties padedančia malone. Bendrai kalbant, kokiame laipsnyje mes slopiname savo valią ir leidžiame, kad Dievo valia pilnai karaliautų mūsų gyvenime, tokiam pačiame laipsnyje Dievas galės saugiai panaudoti mus garsinant Jo šlovę, atnešant garbę mūsų Atpirkėjui, padedant Jo Plano rėmimo darbe, tampant palaima kitiems. Ir tokiam pat laipsnyje mes taip pat gausime palaimą.

Tegul mūsų malda Dievui kiekvieną rytą bus: „Tegul Tau patinka mano burnos žodžiai ir mano širdies apmąstymas tegul Tave pasiekia, Viešpatie, mano Uola ir mano Atpirkėjau” (Ps 19:14). O kiekvieną vakarą peržiūrėkime visą dieną, įvertindami savo elgesį, ar jame dominavo ir valdė Viešpaties valia, ar mūsų pačių valia turėjo įtakos. Ir pasielkime taip, kad maldoje paprašytume Jo atleisti mums nusizengimus, klaidas, o po to padėkokime Viešpačiui už suteiktas jėgas ir malonę, kuri padėjo mums nugalėti. Siūlome giesmę Nr. 244, kaip tinkančią prie šių metų devizo eilutės:

„Teįvyksta Tavo valia”

O, Kunigaikšti taikos, priimk mano valią;
Tegul mano kovojantis kūnas nusiramina;
Teišnyksta mano baimės ir abejonės,
Nutildyk mano dvasią, kad taikoje būtų.

Tu, kuris atpirkai mane Savo krauju,
Plačiai atverk vartus artėti prie Dievo.
Ramybės aš trokštu, kuri tikrai yra,
Būnant vienybėje su Tavimi, mano Viešpatie.

Tegul Tavo valia, o ne mano įvyksta;
Tegul valia Tavo ir manoji tokia pat bus;
Savivalę pašalink iš mano širdies,
Ir Savo ramybę tobulą suteik.

O Atpirkėjau, prie Tavo kojų aš parpuolu,
Tu esi mano gyvenimas, visa mano viltis!
Tegul Tavo tarnas laimingas bus
Visam laikui vienybėje su Tavimi.

(Tūkstantmečio Aušros Giesmės, anglų k.)

BS'05,2-5; SzB'05,2-6.

BERĖJIETIŠKI METODAI

LAIKYDAMIESI anksčiau duoto pažado, šiame straipsnyje pateiksime kai kuriuos Berėjietiškų metodus, kurie daugelį metų buvo taikyti Berėjietiškuose Biblijos studijų susirinkimuose, pradedant nuo Biblijos Namų dar Alleghene, Pa.. Paaiškėjo, kad jie buvo naudingi tiek mokytojams, tiek ir studentams [palygink Z (Reprints) 1866-1868, 1900, 4009, 4562, 4589, 4717, 4886, 5069 – 5070, 5143, 5705; Klausimų ir Atsakymų Knyga, 474, 475, 483 psl., anglų k. ir 775, 776; 785 psl. lenkų k.; P'39,142].

Ir be to, sėkmingas studijavimas yra tik toks, kuriame vienodai ir mokytojas ir studentai yra suinteresuoti dalyvauti; o geriausios pamokos yra tos, kurioms pasiruošia visi susirinkimo nariai ir dalyvauja jose. Vyresnysis [arba diakonas, kuris gali kartais patarnauti] einantis į susirinkimą nepasiruošęs, tikėdamasis, kad staigus įkvėpimas kompensuos pasiruošimo stoką dėl jo apsileidimo ir padės jam „išberti pamoką be vargo“, patenka į Dievo nemalonę, ir daugeliu atvejų kenkia sau ir susirinkimui. Tai pat ir susirinkimas, kuris silpnai pasiruošia pamokai, mažai gauna naudos ir daro skriaudą sau bei vyresniesiems. Idealas, kurio Viešpats kviečia laikytis mokytojams ir mokiniams, tai pasiruošimas studijų pamokoms (2Tim 2:15). Pamoka, kuriai gerai pasiruošę ir mokytojas, ir studentai, yra naudinga protui bei širdžiai ir gauna Viešpaties pripažinimą. Šie svarstymai skatina mus suteikti tam tikrų patarimų, kaip paruošti pamoką vyresniajam, kaip praveisti ją susirinkime ir kaip susirinkimui dalyvauti pamokoje.

BENDRI IR SMULKESNI KLAUSIMAI

Dėl aiškumo, norime atkreipti dėmesį į skirtumą tarp dviejų šių klausimų grupių. Pirmą klausimų grupę pavadinsime *bendrais klausimais*, o antrąją – *smulkesniais klausimais*. Bendri klausimai – tai tokie *klausimai, kurie išspausdinti Berėjietiškų klausimų knygoje*, [išspausdinti kaip priedai prie 1937 m. mūsų išleistų *Šventojo Rašto Paskaitų* šešių tomų ir *Padangtės Šešėlių* (anglų kalboje)]. Tuo tarpu smulkesni klausimai tai tokie *klausimai, ku-*

riuos vyresnysis paruošia pasiremdamas tais, kurie išspausdinti Berėjietiškuose klausimuose, tai reiškia, pasiremdamas bendraisiais klausimais. Mūsų brangus Pastorius visai negalvojo, kad tomuose duoti klausimai, t.y., bendri klausimai, būtų vieninteliai klausimai, kuriuos galėtų užduoti vyresnieji studijavimo metu. Veikia, jo mintis buvo, kad tas bendrasis klausimas būtų panaudotas kaip „sėkla“ (pagrindinis klausimas, vert. past.), iš kurio galėtų „išaugti“, kilti kiti klausimai vyresniojo brolio mąstymo lauke.

Taigi, tie bendri klausimai turi būti pagrindu kitiems klausimams, t.y., smulkesniems klausimams, kuriuos vyresnieji paruoš kaip tą antstatą ant bendrų klausimų pamato. Smulkesnių klausimų tikslas yra paruošti susirinkimą atsakymui į bendrąjį klausimą. Tai reiškia, kad bendrasis klausimas dažniausiai bus duodamas pabaigoje, tuo tarpu smulkesni klausimai, paruošiantys atsakymui į jį, logiška, kad bus pirmiau. Kai kuriais atvejais bendrasis klausimas, praktiniais tikslais, gali būti užduotas kaip pirmas. Būna tai tada, kai smulkesni klausimai yra paremti atsakymu į bendrąjį klausimą.

Kartais logiškas temos išdėstymas pareikalauja vieno arba daugiau smulkesnių klausimų prieš duodant bendrą klausimą, o po to, vieno ar daugiau smulkesnių klausimų po bendrojo klausimo. Dar kitais atvejais, bendrasis klausimas, be jokių smulkesnių klausimų, bus vienintelis klausimas, kurio pakaks užduoti susirinkimui. Kiekvienu atveju turi nuspręsti vyresnysis, ir tai tada, kai ruošiasi šiai pamokai. Tikriausiai, devyniuose atvejuose iš dešimties pasirodys, kad praktiškiau yra pirmiausia užduoti smulkesnius klausimus, prieš užduodant bendrąjį klausimą. Patyrimas kaskart vis daugiau padės vyresniajam nuspręsti, kuris iš šių, aukščiau minėtų, keturių bendrojo klausimo uždavimo tvarkos būdų kiekvienu atskiru atveju bus tinkamesnis.

Kadangi bendruosius klausimus sudaro tomuose ir žurnaluose atspausdinti Berėjietiški klausimai, pagrindinis vyresniojo darbas bus

paruošti smulkesnius klausimus [jei kalbėtume apie *Epifaninius Studijų Tomus*, klausimai beveik visiems atvejams jau paruošti, įskaitant ir smulkesnius klausimus]. Toje svarbioje dalyje, t.y. ruošiantis vyresniajam, norėtume pasiūlyti keletą praktiškų patarimų, kurie daugelio metų bėgyje buvo patikrinti ir pripažinti naudingais. Sudarant smulkesnius klausimus, ypač reikėtų laikytis keturių taisyklių:

(1) Bendri klausimai yra pastraipų turinio glaustos santraukos, kuo pasiremiant buvo sudaryti klausimai. Todėl tos pastraipos yra atsakymai į bendrus klausimus, kurie glaustai apibendrina tas pastraipas.

(2) Svarbiausi žodžiai ar žodžių grupės, esančios bendruose klausimuose, yra susijusios su svarbiausiomis pastraipų mintimis ir jas glaustai perteikia. Bendri klausimai apibendrintai pateikia pastraipos turinį.

(3) Bendri klausimai ir jų pagrindinės pastraipos turi būti tyrinėjamos vienas kitą nušviečiančioje šviesoje, kadangi jie yra susiję vienas su kitu glaustu apibendrinimu ir detaliu išdėstymu.

(4) Smulkesni klausimai turi būti paremti svarbiausiais žodžiais arba žodžių grupėmis, panaudotomis bendruose klausimuose, kadangi tie svarbiausi žodžiai ar žodžių grupės, panaudotos bendruose klausimuose, yra susijusios su svarbiausiomis pastraipos mintimis ir glaustai pateikia jos esmę. Tokiu būdu ir taip paruošti smulkesni klausimai iškels pagrindines pastraipos mintis. Šios smulkiai išdėstytos keturios taisyklės daugiau taikomos Berėjietiškams klausimams, susijusiems su mūsų Pastoriaus raštais, nei tiems klausimams, kurie yra Dabartinėje Tiesoje [bei Epifaniniuose Tomuose], nors šias taisykles galima pritaikyti taip pat ir jų pagalbiniams klausimams, kaip tą rodo patyrimas.

Truputį įsigilinę, labai greitai įsitikinsime, kad tos keturios taisyklės, susijusios su Berėjietiškais klausimais, yra išmintingos ir naudingos, o patyrimas, taikant šias taisykles, dar labiau įtikins mus ir parodys mums jų išmintingumą ir naudingumą. Tam tikras pavyzdys, iliustruojantis šių taisyklių taikymą ruošiant smulkesnius klausimus, taps mums naudingas.

Kaip pavyzdį panaudosime pirmą klausimą, esantį knygutėje „Berėjietiški Klausimai“ iš *Padangtės Šešėlių*. Į lenktinius skliaustelius dedame žodžius arba žodžių grupes, kuo pasiremiant buvo sudaryti smulkesni klausimai, o stačiakampiuose skliausteliuose, prieš kiekvieną lenktinį skliaustelį statome atitinkamus skaičius, kurie parodo klausimų eilės tvarką: [5] (Koks buvo [3] (Dievo) tikslas [2] (pastatant) [1] (Padangtę) [2] (dykumoje) [4] (su jos patarnavimais ir ceremonijomis?); [6] (Hebr 10:1); [7] (8:5); [8] (Kol 2:17); [9] (*Padangtės Šešėliai* 11 psl., 1 pastr.); [10] (Z'02,235). Pasiremdami šiuo bendru klausimu, paruošime tokius smulkesnius klausimus: (1) Kas buvo Padangtė? (2) Kur pirmiausiai buvo pastatyta? (3) Kas buvo jos Architektas? (4) Kas buvo atliekama sąryšyje su ta Padangte? (5) Čia galime užduoti bendrąjį klausimą. (6) Kaip patvirtina ši atsakymą Hebr 10:1? (7) Kaip patvirtina ši atsakymą Hebr 8:5? (8) Kaip patvirtina tai Kol 2:17? (9) Perskaityk iš Padangtės Šešėlių 11 psl. ir 1 pastr., kaip patvirtinimą to atsakymo. (10) Kaip patvirtinimą perskaityk iš Z'02,235.

Kartais, kaip ir šio svarstyto klausimo atveju, bendrasis klausimas neapima visų svarbiausių minčių, esančių toje pastraipoje. Tokiu atveju, vyresnysis padarys gerai, jei ištrauks tas pagrindines mintis iš pastraipos, užduodamas atitinkamus bendrus ir smulkesnius klausimus. Tokie papildomi klausimai paprastai turėtų būti užduodami, kol dar nėra studijuojamos patvirtinančios eilutės, ir visada dar prieš skaitant patvirtinantį tekstą iš vadovėlio (tomo, žurnalo ir t. t., v. p.).

Bendrasis klausimas gali būti paremtas taip pat ir antru pastraipos sakiniu, pavyzdžiui: [1,2] (Papildomai, be Padangtės ir jos patarnavimų bei ceremonijų, kas dar buvo tipu?). Šis bendrasis klausimas yra pavyzdys klausimo, reikalaujančio daugiau nei vieno atsakymo, todėl jis gali būti padalintas į tiek dalių, kiek yra atsakymų į tą bendrąjį klausimą, pavyzdžiui: (1) Koks dalykas buvo tuo pirmuoju papildomu tipu? (2) Koks dalykas buvo tuo antruoju papildomu tipu? Norėdami parodyti, kad bendrasis klausimas turi daugiau nei vieną atsakymą, visus skaičius galime patalpinti jų eilės tvarka prieš lenktinius skliaustelius,

apimančius bendrąjį klausimą, kaip tai aukščiau parodėme.

Ir be to, vyresnysis galėtų suformuluoti dar vieną bendrąjį klausimą, kuris apimtų svarstomos pastraipos trečiąjį sakinį, kurį dabar analizuosime. Taip pat ir šio sakinio turinio nebuvo apėmę aukščiau minėti pirmas ir antras bendri klausimai. Štai pavyzdys trečio bendrojo klausimo, kurį aptarsime: [7] (Kokį naudingą poveikį turės [6] (atidus) [5] (tyrinėjimas) tų tipų, kuriuos [1] (Izraelitai) [2] (kartojas kas metai) [3] (net iki Evangelijos Amžiaus) [4] (mūsų pamokymui?). [8] (1Pet 1:11); [9] (Hebr 10:1-3). (1) Kokia tauta buvo panaudota įvykdant tuos tipus? (2) Kaip dažnai juos kartojas? (3) Iki kokio Amžiaus tie tipai turėjo būti kartojami? (4) Kieno pamokymui jie buvo numatyti? (5) Ką turime daryti su tais tipais? (6) Kaip juos turime tyrinėti? (7) Bendrasis klausimas. (8) Kaip 1Pet 1:11 patvirtina šio klausimo mintis? (9) Kaip Hbr 10:1-3 patvirtina šio klausimo mintis?

Minėti pavyzdžiai pasitarnaus išaiškinimui, kaip pritaikyti aukščiau duotas keturias pagrindines taisykles, kurios padės tvarkyti ir paruošti smulkesnius klausimus, pasiremiant bendraisiais klausimais mūsų studijose.

PAGALBA ATMINČIAI

Lieka dar ir kitas dalykas vertas dėmesio. Tai dalykas susijęs su vyresniojo pasiruošimu Berėjietiskai pamokai, tai yra, kad jis atsimintų tai, ką pasiruošė. Neturės reikšmės tai, kad jis daug ruošis ir gerai paruoš savo pamoką, jei neatsimins ką pasiruošė. Tokiu atveju jis nesugebės tinkamai praveisti pamokos. Taigi, kai kurie patarimai mūsų silpnai atminčiai gali būti naudingi.

Nepriklausomai nuo keliamų minčių toje pamokoje, dar yra trys dalykai, kuriuos vyresnysis turi atsiminti: (1) savo smulkesnius klausimus, (2) žodžius arba žodžių grupes, kuomet pasiremiant buvo paruošti klausimai ir (3) tvarką, kokia nori tuos klausimus pateikti. Šis paprastas būdas, paimant į lenktinius skliaustelius tam tikrus žodžius ar žodžių grupes, kuriomis pasiremiant jis paruošia savo smulkesnius klausimus, leis jam iš karto, užmetus žvilgsnį, prisiminti žodžius ar žodžių grupes, kurias panaudodamas paruošė kiekvieną savo

smulkesnį klausimą. Be to, šie žodžiai ar žodžių grupės padės atnaujinti jo atmintį, prisiminti smulkesnius klausimus, jei sutvarkys savo klausimus tokia tvarka, kokia nori juos užduoti, t. y., atitinkamo žodžio ar žodžių grupės priekyje parašydamas skaičius 1, 2, 3, ir t. t.. Tie skaičiai, kai žvilgtelės, iš karto primins jam tvarką, kokia norėjo savo klausimus pateikti. Jei vyresnysis nori, pasiremiamas vienu žodžiu ar žodžių grupe, paruošti daugiau klausimų, tai gali patalpinti skaičius lenktinių skliaustelių viduje virš žodžio ar žodžių grupės; arba, jei yra vietos, gali parašyti skaičius vieną šalia kito prieš lenktinius skliaustelius. Tie nesudėtingi būdai taps pagalba mūsų prastai ir šlubuojančiai atminčiai. Taigi, panaudodami klausimus, didesnę dalį tų patarimų jau pailiustravome.

Ir trečias svarbus dalykas, kurį vyresnysis turi laikyti atmintyje, ruošdamas pamoką, tai susirinkimo narių skirtingi sugebėjimai. Tuo tikslu reikėtų susirinkimo dalyvius suskirstyti į tris skirtingas protinių sugebėjimų grupes: (1) aukščiausią, (2) vidutinius, ir (3) mažiausius sugebėjimus, o tai bus vėliau tikrai naudinga. Vyresnysis ruošdamas savo pamoką, gali savo klausimus padalinti į tris kategorijas: (a) sunkūs, (b) vidutiniai, ir (c) lengvi klausimai, užduodamas juos atitinkamai toms trimis susirinkimo dalyvių grupėms. Raidės a, b, c, kartu su skaičiais, esančiais prieš lenktinius skliaustelius, leis vyresniajam vienu žvilgsniu tinkamai įvertinti, kuriai sugebėjimų grupei susirinkime yra skirti atitinkami klausimai. Šis patarimas, pritaikytas praktiškai, duos kiekvienam mokiniui galimybę atsakyti pagal jo sugebėjimus. Tačiau, jeigu sunkūs klausimai bus užduodami mažiausiai gabiems mokiniams, tai jie gali prarasti norą ir susidomėjimą; panašiai ir patys gabiausi mokiniai praras susidomėjimą, jeigu jiems bus duodami lengvi klausimai. Laikymasis aukščiau minėtų patarimų padės išlaikyti susidomėjimą ir prisidės prie visų paragavimo, kas, suprantama, yra labai pageidautina.

PAMOKOS PRAVEDIMAS

Pateikę tam tikrų patarimų vyresniesiems apie svarbesnius pasiruošimo būdus pamokoms, einame toliau, siūlydami panaudoti kai

kuriuos svarbesnius pamokos pravedimo metodus susirinkime:

(1) Tegul vyresnysis pritaiko savo klausimus skirtingų sugebėjimų susirinkimo nariams, užduodamas sunkius klausimus tiems, kurie sugebės į juos atsakyti, vidutinius klausimus mokiniams su vidutiniais sugebėjimais, o lengvus klausimus – mažiausiai gabiems mokiniams.

(2) Toliau, tegul vyresnysis pirmiausiai užduoda klausimą dviems arba trimis asmenims, pakviesdamas juos vardu. Antra, tegul užduoda savo pirmą klausimą susirinkimui, kad galėtų gauti papildomų komentarų arba tokių, kurie skiriasi nuo tų, kuriuos pasakė du arba trys asmenys, kuriems, kaip pirmiems, tas klausimas buvo užduotas. Tuomet, trečia, kai visi, kurie troško ką nors pasisakyti, atsakė į pirmą klausimą, vyresnysis tepateikia savo mintis, kaip diskusijos apibendrinimą, tokiu būdu užbaigdamas diskusiją šio smulkesnio klausimo tema. Taip vyresnysis tegul padaro su visais kitais smulkesniais klausimais, kuriuos paruošė pasiremdamas bendru klausimu.

(3) Ir pagaliau, tegul vyresnysis pateikia bendrąjį klausimą tokiu pat būdu, kaip buvo pateikęs smulkesnius klausimus, tai reiškia, pirmiausiai jį užduodamas dviems ar trimis paskirtiems asmenims, vėliau susirinkimui, o po to tegu jį pats apibendrina.

(4) Po pateikimo bendro klausimo ir visų smulkesnių klausimų, paremtų tuo bendruoju klausimu, tegul vyresnysis paklausia susirinkimo, ar kas nors norėtų užduoti klausimą, tačiau ne bet kuria tema, bet tik glaudžiai susietą su bendruoju klausimu. Tvarka, nauda ir laiko taupymas neleidžia uždavinėti klausimų, nesusijusių su svarstomu bendru klausimu. Klausimams kitomis temomis, į kuriuos dėl daugelio priežasčių reikalinga atsakyti, reikėtų paskirti šiek tiek laiko pasibaigus pamokai, tačiau dar nepasibaigus susirinkimui. Priežastys, dėl kurių susirinkimas turi turėti galimybę užduoti klausimus, susijusius su kiekvienu bendru klausimu, prieš pereinant svarstyti kitą bendrąjį klausimą, yra įvairios: galbūt, kai kurie susirinkimo nariai galėjo nesuprasti studijuojamos temos, arba vyresnysis, gal nepalietė kokio nors dalyko, ar kelių dalykų iš bendrojo klausimo, arba iš tam tikros pastraipos. Atsira-

dus nuomonių skirtumui, reikėtų tą dalyką išdiskutuoti ir suderinti.

(5) Jeigu susirinkimo nariai užduoda klausimus, tai vedantysis tegul pirmiausiai jį duoda susirinkimui, o ne trimis asmenims, kaip tai darė su smulkesniais ir bendrais klausimais. Antra, kai į klausimą atsakys tiek asmenų, kiek norėjo, vyresnysis tesikreipia į asmenį, uždavusį klausimą, dėl jo nuomonės. Ir trečia, tegul pats pateikia savo mintis ir taip reziumuodamas teižbaigia diskusiją. Taip tedaro su kiekvienu susirinkimo užduotu klausimu. Nors vyresnysis neturi atsakyti pirmas į bet kokią klausimą, tačiau kaip susirinkimo atstovas taria paskutinį žodį, atsakydamas į kiekvieną užduotą klausimą, o tai jis padaro apibendrindamas diskusiją.

(6) Jeigu pasibaigus pamokai yra užduodami klausimai tokiomis temomis, kurios nesusijusios su ta pamoka, tai tegul vyresnysis pasielgia su klausimais taip, kaip aukščiau patarta, t. y., pirmiausia tegul pateikia susirinkimui, paskui klausiamas dėl atsakymo tas, kuris uždavė klausimą, o po to pats tegul apibendrina.

(7) Paprastai, pasibaigus visiems smulkiems klausimams ir po bendrojo klausimo, tegul bus skaitomos patvirtinančios Švento Rašto ištraukos, jeigu tokių yra. Kartais geriau būtų jas perskaityti nagrinėjant smulkesnius klausimus. Vyresnysis turi pats nuspręsti šiuo reikalu.

(8) Tegul šios pacituotos ištraukos būna išaiškintos, laikantis duotų patarimų apie smulkesnius klausimus, kaip patvirtinantys įrodymai į vyresniojo užduotus smulkesnius klausimus.

(9) Toliau, kas nors, kuris gerai skaito, tegul perskaito liudijimą iš vadovėlio (tomo, žurnalo, v. p.) pakankamai stipriu balsu ir aiškiu tarimu, kad visi galėtų gerai suprasti pamokos temą. Tai duos tinkamą galimybę mūsų Pastoriui (studijuojamos literatūros autoriui, v. p.) apibendrinti kiekvieno bendro klausimo diskusiją.

(10) Paskui tegul vyresnysis pradeda nagrinėti kitą bendrąjį klausimą taip, kaip tai parodyta aukščiau, ir taip veda pamoką iki pat jos pabaigos.

ŠIŲ METODŲ NAUDA

Aukščiau pateiktų metodų nauda, pravedant berėjietiškus susirinkimus, yra didelė. Jie palaiko ramybę ir tvarką susirinkime, užtikrina nuoseklų mokymą ir mokymąsi, skatina mokinį ir duoda jam asmeninę galimybę atsakyti, pritaiko temą prie skirtingus sugebėjimus turinčių susirinkimo narių, duoda kiekvienam broliui ar seseriai galimybę išreikšti savo nuomonę ir suprasti, kad jis ar ji gali išsakyti savo nuomonę nagrinėjant kiekvieną klausimą susirinkime; toliau, užtikrina tvarkingą kalbos laisvę susirinkime ir prisideda prie širdies ir proto tobulėjimo tiek mokytojo, tiek ir mokinio.

PASIŪLYMAI, SUSIJĘ SU SUSIRINKIMO DALYVAVIMU

Kai kurie patarimai susirinkimo nariams, kurie nėra mokytojai, dabar bus kaip tik vietoje. Jie turi pasiruošti savo pamokoms, kadangi neparuošta pamoka veda prie blogio, netvarkos ir atsakymo trūkumo, nereikalingai žemina susirinkimą ir mokytoją, suteikia progą ginčams ir platina klaidas, o geriausiu atveju, protui ir širdžiai duoda mažai naudos. Tačiau priešingai, gerai paruošta pamoka, paprastai, praeina tvarkingai ir ramiai, duoda ugdančią naudą kaip mokytojui, taip ir susirinkimui, padeda Tiesai eiti į priekį, parodo klaidas, sustiprina protą ir širdį. Todėl patariame, kad ir susirinkimas, ir vyresnysis pasiruoštų savo pamokoms.

Vienas iš geriausių būdų pasiruošti pamokai, tai bendrų klausimų ir jų pastraipų studijavimas vienas kito šviesoje, pasižymint panašumus tarp pagrindinių žodžių ir žodžių grupių bendruose klausimuose ir tarp svarbiausių minčių pastraipose, kaip tai buvo aukščiau patarta vyresniesiems. Reikėtų peržiūrėti visas išnašas ir pastabas, jas išnagrinėti, taip pat ir jų kontekstus. Visi čia duoti nurodymai, panaudojant būtinas protines pastangas, norint gerai įsisavinti pamoką, taps labai svarbūs susirinkimo nariams ruošiantis pamokai.

Tam tikra tvarka duosime keletą patarimų susirinkimo nariams, dalyvaujantiems susirinkimo pamokoje. Kad būtų galima geriau įsisavinti, sunumeruosime juos:

(1) Kai užduodami klausimai, vadovėlis tegul būna užverstas, o klausimų knyga atversta. Labai mažai išmoksime, jei atsakymus mes perskaitysime! Mūsų mokytojai pasaulietinėse mokyklose, tai žinodami, reikalauja iš mūsų taip išmokti pamoką, kad galėtume atsakinėti tai, ką supratome ir atsiminėme. Ar neturėtume bent tiek padaryti dėl Viešpaties?

(2) Kai, kviečiant asmeniškai vardu, yra užduodami klausimai, tegul kiekvienas laukia, kol vedantis susirinkimą duos jam klausimą, o ne atsakinėja vietoj kito. Laukdami klausimo, kuris mums asmeniškai bus užduotas, praktiškai ugdysime savikontrolę ir taikysime Aukšinę Taisyklę. Atsakyti į klausimą yra privilegija, todėl niekas neturi atimti iš kito privilegijos atsakydamas vietoj jo, taip kaip ir jis pats nenorėtų, kad iš jo būtų atimta jo privilegija.

(3) Kiekvienas, atsakydamas į klausimą, pateikia jį visam susirinkimui ir paskiria atsakymui tik tiek laiko, pasinaudodamas galimybe, kiek to reikalauja situacija, atsimindamas, kad kiti taip pat trokšta tos galimybės ir tinkamo laiko išreikšti savo mintis.

(4) Tegul kiekvienas stengiasi į klausimą atsakyti glaustai, aplenkdamas tuos dalykus, kurie nesusiję su ta tema. Šio patarimo įgyvendinimas leis susirinkime asmenims su silpnais nervais apsaugoti save nuo sukrėtimų ir užkirs kelią nereikalingam pasikartojimui bei laiko praradimui dėl plepumo, ką kai kurie sau leidžia. Nevienam atrodo, kad jis turi apsaugoti visą Planą, kai atsako į bet kokią klausimą, nors tereikia išaiškinti tik labai mažą dalį Tiesos. Pasakydami viską, ką apima bendrasis klausimas, kai yra užduotas smulkesnis klausimas, parodome savo trūkumą tvarkos, kadangi taip užbėgama į priekį kitam klausimui, kurio susirinkimo vedantysis dar nepateikė. Tokiu būdu, taip darantysis kišasi į vedančiojo ir kitų susirinkime reikalus. Atsakymas, susijęs tik su tuo klausimu, padeda visiems, kartu ir tam, kuris atsako.

(5) Tegul kiekvienas temos tyrinėjimas būna kiek įmanoma glaustesnis. Tai yra būtina, kad padarytume būtiną pažangą pamokoje, kurios metu kiekvienas klausimas užduodamas dviems arba trimis asmenims, ir į kurią

atsako taip pat ir kiti, kurie nori atsakyti, o vedantysis kiekvieną klausimą apibendrina. Kiekvienas asmuo susirinkime taip pat gali užduoti klausimus, į kuriuos kiekvienas, kuris nori, gali duoti atsakymą, įskaitant užduodantį klausimą ir pravedantį vyresnįjį. Be to, ištešti atsakymai paprastai paliečia dalykus, kurie bus apimti tolimesniuose klausimuose, tuo tarpu glausti atsakymai ne vien sutaupo laiko, bet bendrai yra geriau kitų suprantami ir nusako dalyko esmę.

(6) Kiekvienas, kai atsakinėja, tegul apsiriboją savo atsakymu ir atsako tik į vyresniojo klausimą. Tegul nenagrinėja kitų asmenų atsakymų, nes pamoka greitai pavirstų į diskusiją. Pastabų darymas ir pataisymas nepriklauso visiems, tai priklauso vyresniajam. Taigi, kas susirinkime atlieka kitų asmenų atsakymų pataisymo vaidmenį, tas kišasi į vyresniojo pareigas. Jeigu kas nors pastebi, kad, jo nuomone, buvo duotas blogas atsakymas, tegul laukia, kol vyresnysis pats jį pataisys. Tačiau vyresnysis gali ir nepataisyti, nes galvoja, kad atsakyme nebuvo padaryta klaida, arba ji yra labai nežymi, arba galbūt užmiršo ją. Jeigu vyresnysis nepataisė klaidingo atsakymo, o kuris nors iš dalyvaujančių susirinkime galvoja, kad klaidą reikėtų ištaisyti, tai tegul palaukia, kol bus pabaigti bendrasis ir smulkesni klausimai, o vyresnysis duos susirinkimui galimybę užduoti klausimus. Tada, tegul rūpestingai suformuluoja savo klausimą siekdamas paaiškinimo, o ne tokioje dvasioje, lyg kad norėtų kurį nors pataisyti, ir pateikia jį vyresniajam, kuris padarys taip, kaip nurodyta aukščiau, tai reiškia, pirmiausiai pateiks jį visam susirinkimui, po to tam, kuris jį uždavė, o tuomet pats į jį atsakys. [Kai kuriais atvejais klausiantysis gali užduoti tą klausimą vyresniajam po susirinkimo arba vėliau. Broliai ir seserys visada turi stengtis tinkamoje, kiek tai yra įmanoma, nuolankioje dvasioje bendradarbiauti su vyresniuoju, nes dažnai jis turi atlikti sunkią tarnybą. Neturėtų be reikalo sukelti jam rūpesčių].

(7) Jeigu kas aiškiai pateikė mintis, kurias norėjo paduoti kitas, tai tegul tas paskutinysis būna tuo patenkintas ir neieškoja laiko kartojimui to pačio, taip mėgindamas kitų ilgą iškentėjimą ir kantrybę.

(8) Jeigu kas nors nori pasakyti kažką kita, ar papildomo į klausimą, tai tegul padaro tai laikydamasis tvarkos, kadangi yra pageidaujama dalyku, kad kiekviena mintis, susijusi su svarstoma tema susirinkime, galėtų būti išreikšta. Susilaikymas ir nepasakymas kokios nors minties gali palikti kurį nors klaidoje, arba padaryti taip, kad bus nepamirėta būtina Tiesa.

(9) Prieš susirinkimo nariams užduodant klausimus, būtų gerai, kad jie palauktų, kol vedantysis užduos bendrąjį klausimą ir visus savo paruoštus smulkesnius klausimus, kurie remiasi bendruoju klausimu. Paprastai, tokie klausimai, užduoti užbėgant į priekį, trukdo vyresniojo nustatytai klausimų tvarkai, sudaro vyresniajam rūpesčių, o susirinkimui padaro žalą. Jei vyresnysis neužduoda tokių klausimų, kurie kyla kitiems, tai jie turės galimybę paklausti tokiems klausimams skirtame laike. Tokiu būdu, nieko nebus prarasta, bet veikiau pasiekta, išsaugant tvarką.

(10) Tegul kiekvienas parodo malonų susidomėjimą kitų atsakymais, lygiai tokį, kokį norėtų turėti savo atsakymų atžvilgiu. Ir iš tikrųjų, padarykime dar daugiau, tegul kiekvienas, toje garbėje užduoti klausimus ir atsakyti į juos, teikia pirmenybę kitiems.

Aprašyti metodai susirinkimo nariams didele dalimi užtikrins tvarką ir ramybę susirinkime; pravedantiems pamokas ir susirinkimo nariams padės ugdyti teisingumą ir meilę, visais požiūriais atgaivins protą ir širdį, padarys, kad ryšiai, kurie visus jungia, iš tiesų taps palaimos ryšiais. Padarys, kad mūsų studijavimai iš tikrųjų taps meilės puotomis, taps malonūs vyresniesiems ir patenkins susirinkimą, atneš garbę Viešpačiui ir šlovę Tėvui. Todėl iš visos širdies rekomenduojame aukščiau aprašytus Berėjietiškų studijavimo metodus Dievo Izraeliui visur, kur tik randasi, užtikrindami jį, kad bus daug labiau palaiminti, jei tinkamai naudos Berėjietiškų studijavimus, nei naudodami Bibliją kaip vadovėlį, arba kitus studijavimo metodus.

SUSIRINKIMAI BE VYRESNIŲJŲ

Kai kuriuose susirinkimuose, dėl trūkumo tinkamos kvalifikacijos būti vyresniuoju, ar dėl lyčių barjero nėra nė vieno, kuris galėtų

tarnauti kaip vyresnysis. Todėl kyla klausimas, kaip tokiose aplinkybėse aukščiau aprašyti metodai gali būti naudingai panaudoti? Mūsų atsakymas toks: tegul kuris nors, turintis kvalifikaciją būti pirmininkaujančiu ar pirmininkaujančia, būna išrinktas arba išrinkta, geriausiai paeiliui, kurių pareiga būtų pateikti susirinkimui, aukščiau pateikta tvarka, *smulkesnius klausimus, kuriuos susirinkimo nariai paruoš namuose, ir kurie bus užduoti susirinkime, kai bus svarstomas bendrasis klausimas.*

Toks pirmininkaujantis ar pirmininkaujanti, kai bus perskaitytas bendrasis klausimas, gali pasiūlyti taip: tegul jis ar ji paklausia susirinkimo, kas turi klausimą, susijusį su bendruoju klausimu? Kai kuris nors susirinkimo narys užduos tokį klausimą, tegul pirmininkaujantis ar pirmininkaujanti pateikia jį dviem ar trim asmenims, po to susirinkimui, o vėliau tam, kuris uždavė klausimą. Tegul jis arba ji *neapibendrina* klausimų, taip, kaip tai daro vyresnysis, tačiau tegu jis ar ji atsako tik tada, kai turi pasakyti kažką papildomo ar skirtingo nuo to, ką pasakė kiti. Tegul tokiu būdu pirmininkaujantis ar pirmininkaujanti pasiūlygia su visais klausimais, bendrais ir smulkesniais, kaip tai aukščiau jau išaiškinome. Toliau, kai ateis tam laikas, tepakviečia susirinkimą užduoti klausimus, susijusius su patvirtinančiomis Švento Rašto eilutėmis, kaip tai paaiškinta aukščiau. O kiekvieno bendro klausimo pabaigoje, kaip tai nurodyta aukščiau, tegul jis ar ji paprašo perskaityti atitinkamą pastraipą iš vadovėlio, o po to duoda susirinkimui galimybę baigiantis pamokai užduoti klausimus, nesusijusius su studijuota tema ir elgiasi pagal aukščiau duotus nurodymus.

Ši aprašyta procedūra pareikalaus iš kiekvieno susirinkimo nario *paruošti smulkesnius klausimus, tam tikra dalimi panašiu būdu, kaip buvo rekomenduojama vyresniajam.* Elgdamiesi taip, kaip čia pateikta, susirinkimai gali labai gerai ugdyti save, nors ir neturės vyresniųjų. Iš tikro, ta papildoma nauda, kurią gauna visas susirinkimas, galėdamas paruošti smulkesnius klausimus, didžia dalimi išlygina kai kuriuos nuostolius, patirtus dėl vyresniojo nebuvimo.

PT'84,55-58; TP'84,169-173.

KLAUSIMAS: Jei vyresnysis nori pravesti Berėjietiškas Biblijos studijas pagal Paruzijos ir Epifanijos nurodymus, duotus br. Russellio ir br. Johnsono, tačiau susirinkimas po ilgesnės diskusijos balsų dauguma nubalsuos, kad nenori, jog vyresnysis pravestų studijavimą Berėjietiškais metodais, ką vyresnysis turi daryti? Ar turėtų atsisakyti pareigų? Ar turi vesti studijavimą kitaip, priešingai Berėjietiškiems metodams ir derintis prie susirinkimo norų? O jeigu taip darytų, kaip tai įtakotų jo pareigoms Pasaulietiniame Namų Misionieriniame Judėjime, jeigu tas brolis yra vienas iš piligrimų, pagalbinių piligrimų ar evangelistų?

* * *

ATSAKYMAS: Kiekviena bažnyčia yra šeimininkė savo vidinių reikalų, tačiau tai nereiškia, kad neturi „laikytis Galvos“ (Kol 2:19), nes „Kristus yra Bažnyčios Galva“ (Efez 5:23), todėl „Bažnyčia yra klusni Kristui“ (Efez 5:24). Daugumos balsas ne visada yra parodymu Kristaus proto, kuris yra santaikoje su Tiesa ir jos potvarkiais; jeigu taip būtų, tai vietoj to, kad atsiskyrus nuo Romos katalikų, protestantai liktų su dauguma; taip pat ir mes šiandien nebūtume palikę Babilono, bet liktume su dauguma, galvodami, kad jie yra teisūs. Ir dabar dar yra galimybė Dievo žmonėms „priešintis Dievo žodžiams ir Aukščiausiojo patarimą nieku versti“ (Ps 107:11), kaip tai darė kai kurie anksčiau, pavyzdžiui: Draugija, vadovaujant J. F. Rutherfordui, draugai iš PBI ir Aušra (Dawn) su jų vadovais ir t. t.. Tokią nepagarbą gali parodyti ir susirinkimas su savo dauguma, kai jis nutaria prieš Berėjietišką metodų naudojimą, kurie yra dalis Viešpaties potvarkių Paruzijai ir Epifanijai. Tačiau turime atsižvelgti į tai, kad susirinkimas gali tai daryti labiau dėl nežinojimo arba patyrimo trūkumo naudojant Berėjietiškus metodus, nei dėl savavališkos opozicijos šiems metodams.

Vietinis susirinkimas turi teisę nustatyti laiką, vietą ir susirinkimų rūšis (7 E tomas 287 psl.), bei turi teisę visuotiniu būdu reguliuoti tai, kas susirinkime turi būti mokoma ar skelbiama vietinių vyresniųjų (7 E tomas 288 psl.), tokiu būdu užkertant kelią svetimų dok-

trinių skleidimui tarp savęs. Tačiau susirinkimas neturi teisės reikalauti, kad vyresnysis laužytų savo sąžinę prieš Dievą, mokindamas klaidų (pvz., apie evoliuciją, apie amžiną universalų išgelbėjimą, apie tai, kad durys į Aukštąjį Pašaukimą dar yra atidarytos, apie Mažąjį Būrelį, kad dar yra kūne, kai tuo tarpu antitipinis Zacharijas jau papildė savo dalį aukoje už nuodėmę ir t. t.), arba nustumtų į šalį Viešpaties potvarkius (pvz., liepiant, kad naudotų Bibliją kaip vadovėlį, vietoj jos teminio studijavimo, arba nustotų naudoti Berėjietiškus klausimus, praktikuotų klerikalizmą vietoj ekleziinės tvarkos ir t. t.). Jei vietinis susirinkimas tokiu būdu priešintųsi Viešpaties nurodymams, arba menkintų juos, vietinis vyresnysis turi ištikimai, ramiai, susivaldančiai ir su meile priminti ir paraginti brolius su dideliu kantrumu ir pamokymu (2Tim 4:2), kad neitų ta kryptimi, nes jis juk buvo tam ir išrinktas, kad galėtų tarnauti vietinei bažnyčiai *Viešpaties vardu*. Viešpats yra pažadėjęs specialius palaiminimus jam pačiam ir kitiems, jeigu bus ištikimi savo tarnyboje. Tačiau atsiminkime, kad vyresnysis nėra viešpats, esantis virš Dievo paveldo, bet padėjęs jų tikėjime, viltyje, meilėje ir paklusnume; iš kitos pusės, bažnyčia nėra vyresniojo viešpačiu.

Galimos nepritarimo priežastys Berėjietiškiems Metodams

Yra įvairios priežastys, kurios gali palenkti vietinį susirinkimą balsuoti prieš Biblijos studijų pravedimą Berėjietiškais metodais:

(1) Gal niekada broliai pilnai nebuvo susipažinę su tais naudingais metodais, kad galėtų juos teisingai ir laikantis taisyklių išbandyti susirinkime. (2) Vyresnysis gal netinkamai naudojo Berėjietiškus metodus, tokiu būdu atgrasindamas susirinkimą naudotis jais. Pavyzdžiui, vyresnysis, pats to nė nežinodamas, gal sukeldavo broliams nereikalingą susirūpinimą, kviesdamas atsakymams pastoviai vieną ir tą patį asmenį, vietoj to, kad prašyti atsakymui į kiekvieną klausimą du arba tris asmenis, o po to suteikdamas galimybę atsakyti visam susirinkimui, norint, kad pirmiausiai atsakytų tie, kurie nori, prieš jam apibendrinant atsakymą (PT'84,56; TP'24,61). (3) Galimas daiktas, kad išdidumas ir perdėti pagyri-

mai susirinkime yra to priežastis, ir kai kurie nenori, kad juos kviestų vardu, nes nežino atsakymo, tačiau nenori, kad kiti sužinotų, jog jiems trūksta žinių. (4) Galbūt tai tinginystė iš susirinkimo pusės ir nenorėjimas stropiai studijuoti ir pasiruošti pamokoms namuose, prieš prasidedant susirinkimui. (5) Galimas daiktas, kad tai protinis nuovargis ir noras poilsio Sione (Amoso 6:1) labiau, nei siekimas tyrinėti ir tapti tinkamu Dievo darbininku (2Tim 2:15).

Nekreipdamas dėmesio į tai, kokia buvo priežastis, vyresnysis turi su meile ir taktu atkreipti brolių dėmesį į tai, kad Berėjietiškus metodus susirinkimo studijoms yra įvedęs br. Russellis, kad jis ir br. Johnsonas rekomenduoją tokį studijavimą. Taip pat ir vyresnysis turi atidžiai ištirti tuos metodus dar kartą, kad galėtų sužinoti, ar tinkamai juos yra taikę, ir kad išmokytų juos naudoti teisingai. Apie šiuos metodus smulkiau yra Z (Zion's Watch Tower, v. p.): 1866-1868; 1900; 4009; 4562; 4589; 4717; 4889; 5069; 5070; 5143; 5705. Klausimų ir Atsakymų Knygoje 474, 475, 483 psl., anglų k. ir 775, 776, 785 psl., lenkų k.; F (6 tomas) 325, 326 psl., anglų k. ir 395-397 psl., lenkų k.; PT (Present Truth) 39, 142-143; PT'45,62; PT'37,143-147; PT'84, 55-58. Šiame paskutiniame nurodytame žurnale yra duotas išsamus šios temos aptarimas. Broliai turi asmeniškai, atidžiai ir su malda ištirti šias nuorodas, nuoširdžiai siekdami sužinoti Dievo valią, bet ne savo asmeninę. Pirmiausiai jie turi stropiai ieškoti ir sužinoti Dievo valią, nes kitaip jie negalės daugumos balsais išreikšti nuomonę, patinkančią Viešpačiui, apie Jo valią vienu ar kitu klausimu (Klausimų ir Atsakymų Knyga, 237 psl., anglų k. ir 728 psl., lenkų k.). Tačiau vyresnysis turi būti labai kantrus ir taktiškas, rodydamas jiems kelią ir veddamas juos pagal Dievo valią.

Kaip br. Russellis tvirtina, Z; 5143 psl.: „Mes turime gerai išlaikyti pusiausvyrą. Nors susirinkimai turi turėti pilną kontrolę savo reikaluose, tačiau tai nereiškia, kad bet kada gali prisiminti ar užgausiai kalbėti apie tuos, kuriuos išrinko pagal, kaip jie laiko, Dievo vedimą, kad būtų vyresniaisiais ar vadovais. Atsimename Apaštalo žodžius: 'Klausykite savo vadovų ir pasiduokite jų autoritetui, nes

jie budi jūsų sielų labai kaip tokie, kurie bus atskaitingi, kad jie su džiaugsmu tai darytų, o ne dūsaudami, nes jums tai būtų nenaudinga” (Hebr 13:17). Ištikimas vadovas, kuris nesistengia atimti iš susirinkimo rankų kontrolės, gali būti ir turėtų būti vertas pasitikėjimo. Jo darbas yra iš meilės, o ne dėl nešvarios naudos; todėl viso susirinkimo meilė turi būti su noru jam atiduota, kaip dalinis apdovanojimas už jo ištikimybę tarnyboje. Tai nereiškia, kad kontrolė turi likti vieno vyresniojo rankose, arba, kad vyresnysis turi išsižiesti, kai kiti broliai iškeliami į priekį, nesvarbu, kad galbūt jis labiau atitinka reikalavimus. Vyresnieji broliai, kaip vadovai, turi budėti, kad galėtų padėti, paraginti ir mokyti visus jaunesnius brolius, tokiu būdu juos paruošdami diakonų darbui, o vėliau vyresniųjų”.

Jei kalbėsime apie vyresnįjį, jis turi atidžiai įsigilinti į kaimenės reikalus, kurios prižiūrėtoju padarė Viešpats, per jos norą rankų pakėlimu parodyti Jo valią. Jis turi elgtis su broliais švelniai ir maloniai, atsimindamas, kad Viešpats turėjo didelę kantrybę, ilgą iškentėjimą ir pakantumą mums visiems, įskaitant ir mūsų mokymosi trūkumą; todėl ir mes turime būti kantrūs, ilgai iškenčiantys ir susivaldantys vieni kitų atžvilgiu. Jis duoda eilutę po eilutės, nurodymus po nurodymų, yra lėtas pykti ir pilnas gailestingumo ir labai dosnus visiems, kurie parodo, kad nori vykdyti Jo valią. Žinoma mes, kaip Viešpaties atstovai, nesame įpareigoti daryti mažiau nei tai Jo vardu. Tuo labiau, suprasdami savo nesupratingumą, bukumą praeityje, turime būti labiau užjaučiantys kitus, kurie yra lėti matyme, lėti girdėjime ar supratime.

Bandomasis laikotarpis

Po to, kai vyresnysis pateiks pirmą pasiūlymą, kad broliai atidžiai išstudijuotų aukščiau duotas nuorodas, ypač išsamią diskusiją „Berėjietiškai Metodai”, duotą PT’84,55-58 psl. (ši diskusija išspausdinta šiame žurnale 7 psl.; v. p.) ir kai susirinkimas atidžiai ištirs kokia yra Viešpaties valia, tačiau vis tiek ir toliau liks opozicijoje Berėjietiškiems metodams, vyresnysis galėtų paprašyti privilegijos pravesti studijų bandomąjį laikotarpį, keletą mėnesių pagal Berėjietiškus metodus. Taip susirinkimas

galėtų pamatyti šiuos metodus pritaikomus praktiškai ir tuo pabandymu galėtų patys įsitikinti, ar tai nesuteikia papildomų palaimų. Vyresnysis turi elgtis tiksliai laikydamasis šiame žurnale pateiktų metodų, pritaikydamas klausimus skirtingų gabumų susirinkimo nariams ir užduodamas juos daugeliui brolių, o ne vienam asmeniui, o po to visiems; tokiu būdu niekas neturės priežasties patirti nenorą ar susirūpinimą. Be to, pagal br. Russellio ir br. Johnsono patarimą (PT’39,142), vyresnysis galėtų paraginti susirinkimą pakviesti vieną iš aplankančių piligrimų ar evangelistų, kad pravestų studijavimą Berėjietišku metodu. Berėjietiškos studijos nėra įvestos tam, kad parodyti kiek daug žino vyresnysis, arba kitas brolis, arba, kiek mažai žino kiti, bet tam tikslui, kad visi galėtų aktyviai dalyvauti, bendrai mokytusi ir augtų šventame tikėjime. Jeigu šis dalykas bus pravestas tinkamai, tai be abejonės, susirinkimai apšviesti Tiesa, pamatys ir norės gauti kuo daugiau naudos Berėjietiškais metodais susirinkime studijuodami Bibliją.

Jei po aukščiau duotų pabandymui būdų susirinkimas ir toliau balsuotų prieš Berėjietiško metodų panaudojimą studijuojant susirinkime, tada vyresnysis turi atsisakyti vyresniojo pareigų tame susirinkime, neprisijungdamas prie susirinkimo revoliucingo elgesio ir veiksmų, nes kas ir toliau specialiai tyčia ir atkakliai taip darytų, tai suprantama, kad toks elgesys neatneštų jam Viešpaties pritarimo, bet Jo nemalonę. Jeigu toks vyresnysis būtų vienas iš LHMM (Pasaulietinio Namų Misionierinio Judėjimo) paskirtų asmenų, tai jo atsisakymas susirinkimo vyresniojo pareigų, esant tokioms aplinkybėms, neturėtų įtakos jo pareigoms LHMM, ar pas Viešpatį. Turėtų įtakos tada, jei prisijungtų prie revoliucingos veiklos ir užsispyrusiai ją tęstų. LHMM niekada neatleisdavo ir nepažemindavo pareigose tų paskirtų brolių, kurie ištikimai stovėjo Paruzijos ir Epifanijos Tiesoje bei jos nurodymuose, nors atleisdavo ir toliau taip darys su tais, kurie taps neištikimais tuose dalykuose, po ilgos kantrybės ir neatsižvelgimo į atitinkamus perspėjimus.

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(2 Kar 2:8-14, tęsinys iš D.T. 2004 m. Nr.14, 15 psl.)

(26) F. H. McGee ir jo bendradarbiai iš Komiteto dabar neigia tai, kad pasidalijimas, kuris įvyko tarp Dievo žmonių 1917 m. vasarą, buvo antitipinio Elijo ir Eliziejaus perskyrimas ir laukia, kad tai įvyks ateityje. Atrodo, jie tiki, kad pirmasis smogimas į Jordaną dar neįvyko. Jie ne tik kad negali suderinti savo neigimų su faktais, jog antitipe turėjo būti harmonija iki perskyrimo, bet ir visai negali išaiškinti pasidalijimo, kuris, Bibliiniu požiūriu, jau įvyko. Ši nesugebėjimą išaiškinti jie pripažįsta! Atmesdami šviesą, kurią turėjo šia tema, dabar jie vaikšto gana didelėje tamsoje, tuo tarpu aiškinimą, kurį norime pasiūlyti, jie menkina ir melagingai apie jį tvirtina, nors tas išaiškinimas, kai jį kruopščiai studijuojame, derinasi su vaizdu, faktais, pavyzdžiais ir „to Tarno“ įvairiais pasakymais; taip pat derinasi ir su išaiškinimu, kurį Komitetas vienu metu laikė teisingu. Tai galime matyti iš pareiškimo, kurį pasirašė Komiteto nariai, pavadinto „Laiškas Tarptautiniams Biblijos Studentams“, atspausdinto 1918 m. kovo 1 d. (žiūr. pirmame puslapyje, paskutiniame paragrafe, pirmame stulpelyje, pradedant nuo ketvirtos eilutės iš apačios): „Lyg turėdamas senovės Pranašų dovaną, jis žvelgė į priekį, į būsimus išbandymus pačių paskutiniųjų Bažnyčios narių, ir, atrodo, nujautė ypač ugningą išbandymą, stiprų suklydimą, apgaule, kuri turėjo apimti Tiesos žmonių gretas ir atlikti niokojantį darbą dideliame skaičiui dalinai pasišventusių, tačiau negalėjo apgauti ir suklaidinti ‘tikrai Išrinktųjų’. Deja, po labai trumpo laiko, kai tik išėjo mūsų brangus Pastorius, pilnai ir pasauliniu mastu išsipildė jo didingi pranašavimai. Iš tikrųjų, koks subtilus ir ištiriantis širdis buvo tas ugningas išmėginimas, kadangi, matyt, užklupo daugumą netikėtai! [Šis tvirti-

nimas buvo pagrįstas aukščiau minėtomis citatomis iš brolio Russellio raštų, kad Vežimas turėjo įvažiuoti tarp mūsų truputį vėliau nei po metų]. Galimas dalykas, kad nuo atsitraukimo, apostazės laiko Evangelijos Amžiaus pradžioje, tarp Dievo žmonių dar nebuvo tokio sunkaus išbandymo“. Iki čia buvo citavimas. Vėliau, nekreipdami dėmesio į mūsų mintis, jie atmetė Elijo ir Eliziejaus paskutinių, artimai susijusių veiksmų tipinį pobūdį.

(27) Dabar ištirkime atsitikimus, kurie įvyko Elijo ir Eliziejaus išbandymo metu, nuo 1915 m. vasaros iki 1917 m. vasaros, ir žiūrėkime į juos, ar tai nėra antitipas vaikščiojimo ir kalbėjimosi dviejų Pranašų, jau jiems perėjus Jordaną. Jeigu mes patikrinsime to laikotarpio „Sargybos Bokštą“, surasime, kad „tas Tarnas“ pakartotinai rašė apie Eliją ir Eliziejų ir jų antitipą. Tai parodo šie „Sargybos Bokšto“ puslapiai (anglų k.): Z. 1915 m., 285-287 psl.; Z. 1916 m., 4, 5, 38-40, 263 psl., 2 stulp., 4 pastr., iki 264 psl., 2 pastr.. Ir kituose tų metų „Sargybos Bokšto“ straipsniuose jis mokino apie tuos dalykus, ypatingai parodydamas skirtumą tarp tų dviejų klasių, jų privilegijas, pareigas, apdovanojimą ir t. t.. Ne vieną kartą savo pamoksluose atkreipdavo dėmesį į tuos pačius dalykus. Žinoma, kad broliai, kaip kad ir mes, dar atsimena diskusijas šia tema tų metų bėgyje. Tos diskusijos vyko esant puikiam sutarimui ir draugystei iš visų pusių. Tai, atrodo, buvo dalis to, ką simbolizavo Elijo ir Eliziejaus kalbėjimasis kartu. Todėl jų ėjimas kartu atvaizduoja pritariančią bendrą veikimą, koks buvo tarp Dievo žmonių tuo laiku. Visa tai ir liudija apie tokį bendrą veikimą.

(Tęsinys kitame numeryje) E 3,84-85; TP'61,104.

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius: Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425-2700, USA
Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis. Leidžia leidykla „Epifanija“.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>